

Ne félj, bízva bízzál, mert minden úgy lesz, ahogy megmondtam!

Énekek: 372; 345 és 445.

Bibliaviasás: 2Mózes 4: 23; 510 – 11 és 19 - 22.

Ige: ApCsel 27.

Szeretett testvéreim! A kivonulás történetét hallgatva eljutottunk ahhoz fordulathoz, amelynek a megértéséhez egy újszövetségi történet világosságára van szükségünk. Azt kérdezitek, hogy Pál apostol Római útján bekövetkezett hajótörése miként világítja meg az exodus történetét? Egészen pontosan úgy, hogy a Lukács evangélista által megírt viharba jutott hajó története a Szodomává lett Egyiptomból¹ való kimenekítés parabolája, példázata lesz. Abban az Isten akaratával szembe szegülve kikényszerített hajóútban az Istennek engedetlen fáraó története lesz láthatóvá, aki Egyiptom kaptányaként tíz csapás nevéen ismert sziklazátonynak kormányozza neki a reá bízott népét és országát. Történetének legvégén ő maga is végezni akar azokkal a rabszolgafoglyokkal, akik szerinte annyi bosszúságot okoztak neki, pedig nem a rabszolgákkal volt elszámolni valója, hanem a Mindenható Urral, aki a mi Urunk Jézus Krisztus, és természetesen önmagával.

A viharba került és a sziget homokzátonyán megsemmisült hajó története messze túlmutat önmagán mert nemcsak egyéni sorsokat, életutakat, családtörténeteket ismerünk fel benne, hanem általa rálátunk arra a teljes egészre, amit az evangéliumból a vég forogatókönyveként és Urunk Jézus Krisztus megjelenéseként ismerünk.

Marosvásárhelyen amikor életemben legelső alkalommal hallottam erről az alapigéről prédikációs sorozatot a Gecse utcai templomban, tudtam, mindenki számára nyilvánvaló volt, hogy a *Nicolae Ceaușescu* nevével jelzett diktatúra sorsát halljuk ki belőle. Bizony azzal a diktatúrával hajszálpontosan minden pontosan úgy történt, mint Pál apostol a Málta szigetéig elvivő hajóval.

Mivel számomra ez megélt, valóságos élettapasztalat, itt és most előre elmondom, hogy pontosan ez lesz a sorsa az ukrainai háborúnak, az Európai uniónak, az erkölcstelenség fertőjébe elsüllyedő nyugatnak és egyetlen globális Szodomává változott világnak, ahova az Isten Fia Messiás Jézust várjuk vissza, hogy magához vegye belőle az ő népét, hasonlóan ahhoz, ahogy Egyiptomból vitte fel az ő népét a Mózes idejében.

„Vannak olyan élethelyzetek, amikor olyan viharokba kerülünk bele, ami mások engedetlensége következtében történik meg. Amikor valaki engedetlen és nem hallgatja meg (az úr törvényét, rendeletét és tanácsát) a figyelmeztetéseket, amiket Isten küld, akkor olyan viharokat él meg, amelyeket egyébként elkerülhetett volna. Van, amikor Isten egyszerű embereket küld, akiknek a tanácsa, az útmutatása nagyon sok bajtól és nehézségtől megmenthet bennünket. Ők az Isten eszközei, akiket használ.”²

Ilyen volt Mózes és Áron az Isten iránt engedetlen fáraó előtt. Vessünk egy pillantást rájuk! Egy ágrólszakadt pásztor a botjával és egy elgyötört arcú zsidó rabszolga a testvérei képviselésében áll szemtől szembe a legnagyobb birodalom feje előtt, aki megjelenésében is magán viseli a hatalom, az erő, a pompa és csillogás minden látható felségjelét, szimbólumát és díszét. Abban az isteninek vélt magasságban mennyire hallgatta meg az a fáraó a porban előtte álló Mózes és Áront? Tíz alkalommal kérlelve mondták el a fáraónak, hogy amennyiben nem hallgat Izrael

¹ És az ő holttesteik [feküsznek] ama nagy városnak utcáin, amely lélek szerint Szodomának és Egyiptomnak hívatik, ahol a mi Urunk is megfeszítettet. Jel 11: 8.

² Pocsai Sándor: Az életbenmaradás reménysége. [Csongor misszio](https://www.youtube.com/watch?v=oCRFm711Ngk) 2023.november 19.

<https://www.youtube.com/watch?v=oCRFm711Ngk>

Istenére, súlyos csapások beláthatatlan következményeit kell elszenvedje ő és az ő egész országa.

Az Istennek való engedetlenség itt feltárt mechanizmusa egyszerű. Engedj az Úr beszédének és elkerüld a csapást és az átkot. A fáraó nem engedett, az átok lesújtott és csapással pusztított. Minden pusztítás az Isten akaratát elfogadó ígéretet váltott ki a fáraóból, amit a csapás megszűnése után a fáraó azonnal hazugsággá változtatott, mert Istennek ellenszegülve nem tartotta meg. Vajon csak az a fáraó volt ilyen? Nemsokára énekelni fogjuk a 445 számú énekünkben:

2. Sok szép ígéretem, ó, hányszor megtagadtam,
A nagy fogadkozást, hogy csak tiéd szívem.
A bűnös gyengeség bús rabjának maradtam,
És törvényed szerint nem éltem semmiben.
3. Ha jót tettél velem, ha áldva látogattál:
Én nem dicsértelek s nem hirdettem neved;
Nem értettem, mikor szenvedni, sírni hagytál,
Hogy ha szeretsz, miért sújt vessződ engemet?

A fáraó minden egyes ellenszegülése tehát újból és újból kihívta maga ellen az átkot és a nyomában pusztító csapást, amit egész birodalma megszenvedett. Ez a fáraó soha nem jutott el az engedetlenség és átok állapotából az áldás és engedelmesség állapotába. Bizony, ez a nagy fáraó, aki magán viseli a pompa, a luxus, a csillogás, az erő és hatalom minden látható felségjelét, szimbólumát és díszét egyvalamit nem volt képes magára venni és viselni, éspedig a reá bízott összes ember életét és sorsát.

Egy virtuális világ magatehetetlen rabszolgája volt ez a fáraó, amiben a hatalom, az uralom és maga az élet is, számára csak egy következmények nélküli játék volt. Ebben a játékban emberek tömegei betegednek meg, éheznek, szenvednek és hallnak meg. Földterületek, folyók és élőviláguk pusztulnak el, de az a halottlelkű fáraó ennek terhéből semmit nem fog fel. Úgy nézi mindezt palotája kényelmes szobájából mintha egy színdarabot látna, aminek csak a színpadra és az érzelmeire volna hatása, de semmiképpen a teljes valóságra.

A hatalom játékanak megszállottjaként újból a kezébe veszi a „joysteckot”³, hogy a következő összecsapásban az élő Istent győzze le. Az hiszi, hogy a játék az ő tulajdon játéka a saját játékszabályaival és minden az ő felségterülete, ahol egyedül ő lehet az isten, s így Izrael Istenével bármikor elbánik. Mekkora ostobaság? Játékfüggőként tízszer is nekifut Izrael élő Istenének, aki mint kiderül, Egyiptom földjén győzi le annak fáraóját. Csak ez történhet, más nem, egyedül csak az történik, amit Isten már a kezdet kezdetén megmondott. Ne félj tehát, bízva bízzál, mert minden úgy lesz, ahogy megmondta, - ezt üzeni mindezzel az Úr!

Amikor tehát a figyelmeztető Szó nem ér semmit, az istentisztelet és a prédikáció süket fülekre talál, akkor jön a csapás, az átok⁴ és következményeképpen pedig a vihar, a válság, a globális krízis, ami nem hagy semmit érintetlenül, hanem mindent az alapokig fölkavar.

Ezt a vihart el lehetett volna kerülni, ahogy Pál is mondta az ő idejében azoknak a tengerész embereknek, de ők inkább választották a saját szakmai tudásukat, mesterfokú hajózási képességeibe vetett bizalmukat, a szilaj természeti elemek megszelídítési kompetenciájukat, más szóval a vihart és annak minden provokatív kihívását.

³ **Joystick jelentése:** botkormány kontrollor. Főleg számítógépes játékok irányítására szolgál A joystick egy olyan jelbeviteli eszköz, ami egy rögzített alapon forgó rúdból vagy jobb és bal kézhez igazodó rudakból áll. A botkormány a rúd(ak) szögét, pontos állását az általa vezérelt eszköznek továbbítja.

⁴ Olvasandó az 5 Mózes 28: 1 – 48!

A keresztyén hívőnek meg kell értenie, hogy életünknek vannak olyan viharjai, amibe nem a mi döntésünk következtébe kerülünk bele. Valaki más dönt úgy, hogy vihar legyen, nekünk pedig egyénként, családtagként, családként és közösségként végig kell szenvednünk azt a vihart, amire semmi befolyásunk nincs, aminek ki vagyunk szolgáltatva, s ami mögött ok-okozati összefüggésként megtaláljuk valaki más engedetlenségét, természetesen a saját nyomorúságunkat is.

Vajon csak egy birodalom, egy ország esetében igaz ez a törvényszerűség? Nem! Van olyan élethelyzet, amikor egy családfő rossz döntése viharossá, sőt hajótörötté teszi az egész család életét az unokáival bezárólag.

Ami igaz a család és családfő esetére igaz az Isten népe és prófétájára is és bármely közösségre. Jónás próféta története például arra tanít, hogy amikor az Isten embere, maga a próféta megy szembe, azaz menekül el az Úr parancsa és küldetése elől, akkor akarata és szándéka ellenére veszedelembé sodorja mindazok életét, akikkel engedetlensége tér-idejében érintkezik. Jónás így sodorta halálos veszedelembé az őt befogadó tarsisi (Jón 1: 3) hajó matrózainak életét, közvetve pedig az ő családtagjaiknak sorsát is bajba, a válság szakadékjának a szélére sodorta. A pillangóhatás⁵ elmélete nem mese és nem vicc! Százak, ezrek, de lehet, hogy milliók élete és sorsa függ a te Istennek engedelmes vagy az Úr iránt engedetlen tetteidtől!

Istennek mindnyájan egyetlen kozmikus és minden kiterjedésében (dimenziójában) beláthatatlanul bonyolult dominóépítményének vagyunk az alkotóelemei! Istenfélő, hívő emberként ebben a nagy építményben nemcsak helyem, részem, de felelősségem is van!

Nem akarom, hogy belesodródjak az elkerülhető viharba, mégis megtörténik és minden úgy hat reám, hogy elessem. Nem akartam, nem kértem, de mégis részessévé váltam a viharban, a válságnak, amibe nem a saját döntésem következtébe kerültem bele. Ez történt Izrael népével is ott a fáraó hatalmában, a fáraó engedetlensége miatt még sanyarúbbá vált a sorsuk. Fel is lázadtak Mózes ellen, vádolták és elítélték őt az ő Istenével együtt.

Felmerül a kérdés, mit tegyek hasonló állapotban? Keressek bűnbakot; a családban a férj-feleség, az apa, anya vagy gyermek bűne és vétke a válság és a vihar okozója? Mondjam azt, hogy nem a hívő családtag, apa, anya vagy gyermek hibája ez?

Minden helyzetben helyénvaló az Ige mérlegére állni, és hagyni, hogy az Úr megmérjen. Ritka vagy szinte lehetetlen, hogy azt mutassa a mérleg, hogy *jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltak hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe* (Máté 25: 21). A legvalószínűbb eredmény ez:

Mene, Mene, Tekel, Ufarszin! Ez [pedig] e szavaknak az értelme: Mene, [azaz] számba vette Isten a te országlásodat és véget vet annak. Tekel, [azaz] megmérettél a mérlegen és híjjával találtattál. Peresz, [azaz] elosztatott⁶ a te országod (...). Dán 5: 25 – 28.

⁵A **pillangóhatás** vagy **pillangóeffektus** kifejezés magába foglalja a kiindulási tényezők fontosságát a **káoszelméletben**. Az alapelv az, hogy egy kaotikusan viselkedő állapotjelzővel bíró dinamikus rendszerben a kezdeti feltételek apró változásai **véletlenszerű folyamatok pozitív visszacsatolásai** révén nagymértékben megváltoztathatják a rendszer hosszútávú működését. Az elv népszerű és elterjedt, de pontatlanul és túlzóan idézett megfogalmazásai szerint „egy pillangó egyetlen szárnycsapása a Föld egyik oldalán, tornádót idézhet elő a másikon”. Elsőként **Edward Lorenz** írt róla tanulmányt **1963**-ban a New York-i Tudományegyetem számára. [https://hu.wikipedia.org/wiki/Pillang%C3%B3hat%C3%A1s_\(elm%C3%A9let\)](https://hu.wikipedia.org/wiki/Pillang%C3%B3hat%C3%A1s_(elm%C3%A9let))

⁶ פָּרַשׁ (pəras) Peíl 1) kettéoszt. Etimológia: arámi szó, megfelel a héber פָּרַשׁ פָּרַשׁ -nak. Azonos szám alatt több szó fut (lásd: fent). Belszár falán szó szerint a következő felirat volt olvasható: „Mina, mina, sékel és fél mina”, ezt Dániel a következőképpen dekódolta: „Megmérte (ti. a mina szó gyökéből) Isten a te birodalmad [súly]át...mérlegre tette (ti. a tekel szó gyökéből) ...kettéosztatott (ti. a peresz szó gyökéből) a te birodalmad” (Dán 5:26-28). Ejsd: pörasz. A héber פָּרַשׁ פָּרַשׁ (páras páraś) Kal 1) kettétör (ti. kenyeret, csontot), megoszt Hifil 1) kettéoszlik, megoszlik.

Ezt a kettétört, megosztott és megoszlott állapotot pedig egyetlen ima és könyörgés követhet:

Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened. És nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam; tégy engem olyanná, mint a te béreseid közül egy! Luk 15: 18 – 19.

A Mindenható által elrendelt globális, de sokkal inkább a kozmikus⁷ vihar állapotában felesleges bűnbakot keresni, mert már nem az a kérdés, hogy ki a hibás; attól, hogy megtaláljuk, ki a hibás és kik a bűnösök, nem csitul el a vihar, hanem lesz a külső vihar mellé egy belső önmarcangoló vihar is; ezzel nem oldódik meg semmi.

Sokkal könnyebb, egyenesen a természetünkből adódó kézenfekvő dolog bűnbakot találunk, akire kivetíthetjük minden utálatunkat, reá dobhatjuk minden bűnünket és felelősségünket, akiről azt gondoljuk és mondjuk, hogy gonosztevéként kapja meg méltó büntetését, Istentől való jogos ítéletét.⁸

Bizony az Isten Fia Jézus Krisztusról is pontosan így prófétált Ézsaiás, de mint kiderült Isten igazsága ehhez a bűnbak állító saját igazságunkhoz képest olyan magasan volt, amilyen nagy különbség van a menny és a föld között, a romlandó és a romolhatatlan között. Pál is mutogathatott volna azokra (a döntéshozókra), akik engedetlenek voltak; ettől nem lett volna csendesebb a tenger két héten keresztül, de mivel Pál már megismerte az Isten mennyei igazságát ő azt kereste, hogy miképpen állhatja meg Jézus tanítványaként és az Úr apostoljaként helyét ebben a helyzetben.

Az, hogy a hívő ember is belekerül a viharba ez nem azt jelenti, hogy ebben a nem miatta dúló bajba oldalra teheti a hitét, elmehet aludni a hajó gyomrába, mint Jónás is tette, noha esetében éppen miatta és érette volt a vihar. Könnyű azt mondani, hogy feleljenek azok a kialakult bajért, akik azt létrehozták, én mosom kezeimet, mint Pilátus. Vajon tiszta marad-e a kezem? A válasz határozott nem, mert itt nem a kéz tisztasága a tét, hanem mindnyájunk üdvössége!

Ez a kozmikus vihar tehát ennél, vagyis földhöz tapadt tiszta kezű önmagunknál sokkal bonyolultabb valóság, Pál halálközelségből élte meg ennek igazságát ezért ezt mondja:

*Mert megbánhatatlanok az Istennek ajándékai és az ő elhívása. Mert miképpen ti egykor engedetlenkedtetek az Istennek, most pedig irgalmasságot nyertetek az ő engedtlenségük miatt: Azonképpen ők is most engedetlenkedtek, hogy a ti irgalmasságba jutásotok folytán ők is irgalmasságot nyerjenek; **Mert az Isten mindeneket engedtlenség alá rekesztett, hogy mindeneken könyörüljön.** Óh Isten gazdagságának, bölcsességének és tudományának mélysége! Mely igen kikutathatatlanok az ő ítéletei s kinyomozhatatlanok az ő utai! Mert kicsoda ismerte meg az Úr értelmét? vagy kicsoda volt neki tanácsosa? Róm 11: 29 – 34.*

A dicsőséges Isten hatalmasabb, mint a te valóság alappal bírő és jogosan magadnak tulajdonítható engedtlenséged és hatalmasabb minden engedelmességednél is! Úgy az

⁷ Kinek szava akkor megrendítette a földet, most pedig ígéretet tesz, mondván: Még egyszer megrázom nemcsak a földet, hanem az eget is. Az a "még egyszer " pedig jelenti az állhatatlan dolgoknak mint teremtményeknek megváltozását, hogy a rendíthetetlen dolgok maradjanak meg. Annak okáért mozdíthatatlan országot nyervén, legyünk háládatosak, melynél fogva szolgáljunk az Istennek tetsző módon kegyességgel és félelemmel. Zsid 12: 26 – 28.

⁸ Megvetett és emberektől elhagyott volt, fájdalmak férfja és betegség ismerője! Mint aki elől arcunkat elrejtjük, megvetett volt, és nem gondoltunk rá; pedig a mi betegségeinket viselte, és a mi fájdalmainkat hordozta. De mi azt gondoltuk, hogy Isten ostorozza, veri és kínozza, jóllehet a mi bűneinkért kapott sebeket, a mi vétkeinkért törték össze. Őt érte a büntetés, hogy nekünk békességünk legyen, és az ő sebei árán gyógyultunk meg. Mindnyájan, mint juhok, eltévelyedtünk, mindenki a maga útjára tért, de az ÚR órá vetette mindnyájunk vétkét. Kínozták, és ő megalázta magát, száját nem nyitotta ki. Mint a bárány, amelyet mészárszékre visznek, és mint a juh, amely megnémul az őt nyírók előtt, ő sem nyitotta ki száját. Ézsaiás 53: 3 – 7.

engedelmességedet, mint az engedetlen voltodat Ő a Krisztus váltságának alárendelve használja az ő szeretete (hűsége) és igazsága szuverenitásának megfelelően.⁹

Látnod kell tehát Őt, aki mindenekfelett hatalmas és mindenható, látnod kell itt és most az ő végső szándékát, amiről tisztán és világosan azt hallod, hogy mennyei Atyád szándéka egy kettős arcú akarat. Egyfelől azt akarja, hogy nyilvánvalóvá legyen, hogy mennyire akarsz az Úr szájából való minden Igével élni. Kettős szándékú akaratának másik arca pedig az, hogy Ő mindeneken könyörülni akar, vagyis, most éppen rajtad és azon akar megkönyörülni, akivel most össze van kötve az életed!

A kérdés csak az, hogy képes vagy Istennel végig küzdeni ezt a most tomboló vihart, ami akár évtizedekig is eltarthat, képes vagyok-e Istennel végig küzdeni a válságot, amely küzdelemben üdvözítő könyörületével akar megajándékozni, vagy (...) Jónásként feladva és megadva magamat a tengerbe dobatom az életem. Más fogatókönyv szerint viselkedhetem úgy, mint bárki más, például úgy, mint Izrael fiainak felügyelői (2Mózes 5: 19 – 21); keresem azt, hogy ki a hibás? Átkozódhatok, szitkozódhatok, káromolhatom is azokat, akik rossz döntést hoztak és nyomorúságba sodortak, sőt a rögtönítélő bíróságom végzésével kárhoztathatom a „kézre kerített” bűnöst, valami közös akcióval bedobom a feldühödött tengerbe, hátha megnyugszik tőle, vagy az Isten ítéletének tüzes kemencéjébe?

Hát igen, nagyon primitív, mennyei világosság és igazság nélküli elképzeléseink vannak a kozmikus válságviharba jutott világunkról és benne az egyéni, a párkapcsolati és közösségi válságok csónakjában hánykolódó életünkről. Önmagunkban csak vízszintes, primitív álmegoldásaink vannak, aminek az Isten igazságához vajmi kevés vagy semmi köze nincs. Erre mondja Jézus, hogy keressétek mindenekelőtt Istennek országlását, és az ő igazságát, hogy **ezek** mind megadassanak nektek! Máté 6: 33.

Mert bizony nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti utaitok az én utaim, így szól az Úr! Mert amint magasabbak az egek a földnél, akképpen magasabbak az én utaim utaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál! Ézs 55: 8 – 9.

Mert miképpen más a mennyei a földihez képest akképpen más az én országlásom és igazságom is a ti földhöz tapadt elképzeléseitekhez képest! Keresd tehát mindenekelőtt Őt, hogy utad, világosságod és életed legyen!

Hát engem nem őriz meg az Isten?

A viharos időszakban sok ember félreteszi a Szentírás igazságain alapuló hitvallásos hitét, mert ott van a keresztyén emberben is a jogosnak vélt kérdés, hogy *engem nem kímél meg az Isten? Hát engem nem őriz meg?* Vagy ahogyan Mózes kérdezte:

- Uram, miért engedsz rosszul bánni ezzel a néppel? Miért küldtél engem ide? Mert attól fogva, hogy bementem a fáraóhoz, hogy a te nevedben szóljak, rosszabbul bánik e néppel. Te pedig nem szabadítottad meg a népedet. 2Mózes 5: 22 – 23.

Van egy tévhitünk az élet nehézségeivel kapcsolatban. Azt gondoljuk, hogy ha mi „igent” mondtunk az Istennek, akkor mi úgy fogunk átsétálni viharokon és nehézségeken, ahogy Jézus járt a viharzó tengeren, mint egy ünnepezt király vagy mint a pápa, aki mindvégig csak integet az alattvalóinak, akivel nem történhet semmi baj. Ez nem így történik, testvérek!

⁹ Mert az Úr szava igaz, és minden cselekedete hűséges. Zsolt 33: 4. Kezeinek cselekedetei hűség és igazság; minden ő végzése tökéletes. Zsolt 111: 7.

A viharral együtt járó fájdalmakat, ütésekkel bizony nekünk is el kell szenvednünk! Megszakadva kell küzdenünk a hajó és a benne lévők élete megmentéséért, miközben azt mondjuk Jézusnak, hogy *te nem törődsz azzal, hogy azonnal elveszünk?*¹⁰

Urunk nem óv meg a szemünkbe csapó hideg szélről és víztől, sem a csontunkba befészkelődő állandó rettegéstől és attól a fizikai erőfelfejtéstől sem, amivel vissza akarjuk venni a hajó feletti irányítást vagy legalább a szinten tartást. Ő tehát nem óv meg a vihar nehézségeitől, testi és lelki ütéseitől, de megment ezekben és az, ami nem mintegy. Ő nem óv meg az ütésektől, de megőrzi azok közepette, nem ment meg a haláltól, de átvezet rajta és feltámaszt a halottak közül; ezt kellene nekünk tudomásul venni, nem elfelejteni! Nem azon kellene görcsölni, hogy velem ez ne történjen meg, sőt velem semmi rossz ne történjen.

Történetünk éppen arról szól, hogy az Isten emberével, az Úr népével megtörténik olyasmi, amit nem kért, nem akart, nem ő okozott, nem várt, de tudta, hogy be fog következni, mert az Úr előre megmondta. A prédikátor könyvében fehéren-feketén olvassuk, hogy ugyanaz történik az igaz hívővel, mint a gonosz hitetlennel¹¹, sőt felcseréli az Isten az igazaknak járó jutalmat gonoszoknak járó haraggal.¹² Az viszont már egyáltalán nem mintegy, hogy mit hoz ki belőlem a vihar, hogy ezekben a nyomorúságos helyzetekben legvégül mivé válok; olthatatlan tűzre való pelyva, vagy az Isten csűrjébe betakarított megtisztított gabona?¹³

Mit jelent tehát a vihar a hívő ember számára? Lehet, hogy a hitetlen és Istentelen ember számára büntetés, mint a Jézus balján kimúló gonosztevőnek. Az Úr jobbán megfeszített gonosztevőnek viszont ugyanaz a kereszthalál olyan büntetés volt, amiben Isten elrejtette az üdvösség és örök élet kegyelmét. Ugyanaz a vihar, ami egyiknek harag és büntetés, a megváltott hívő ember számára lehet próbatétel, intés vagy a fenyítés pálcája, amely a megjobbítást és az örök megtartást munkálja.¹⁴

A vihar lehet az a próbatétel, amiben kiderül, hogy kibem bízom, mire támaszkodok, miben reménykedem a legnagyobb kilátástalanságomban. Itt derül ki az is testvérek, hogy mennyire viharálló a mi hitünk, hogy a Jézus hitével¹⁵ hiszünk vagy valamilyen más hittel? Napvilágra kell jönnie, nyilvánvalóvá kell válnia, hogy az árulás éjszakájához és nagypéntek véres borzalmához hasonló viharban miképpen ragaszkodunk Urunkhoz és Istenünkhöz?

¹⁰ Mester, nem törődöl velem, hogy elveszünk? Márk 4: 38. És az ő tanítványai hozzámenvén, felkölték őt, mondván: Uram, ments meg minket; mert elveszünk. Máté 8: 25.

¹¹ Minden megeshet mindenkivel: ugyanaz eshet meg az igazzal és a gonosszal, a jóval, a tisztával vagy a tisztátalannal, azzal, aki áldozik, és azzal is, aki nem áldozik, a jóval és a bűnössel egyaránt, azzal, aki esküszik, és azzal is, aki fél esküdni. Az ég alatt való minden dologgal az a baj, hogy mindenkit ugyanaz érhet. Az emberek fiainak szíve tele van gonosszszággal, és amíg élnek, szívükben mindenféle bolondság lakik, végül pedig a halottak közé jutnak. Préd 9: 4 – 5.

¹² Van hiábavalóság, amely e földön történik; az, hogy vannak oly igazak, akiknek dolga a gonoszoknak cselekedetei szerint lesz; és vannak gonoszok, akiknek dolga az igazaknak cselekedetei szerint lesz; mondám, hogy ez is hiábavalóság. Préd 8: 14.

¹³ Ő Szent Lélekkel és tűzzel kereszttel majd titeket, Akinek szóró lapát van az ő kezében, és megtisztítja az ő szérűjét; és az ő gabonáját csűrbe takarítja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel. Máté 3: 1 – 12; Lk 3: 17; vö. Mt 13: 30!

¹⁴ És elfeledkeztetek-e az intésről, amely nektek mint fiaknak szól: Fiam, ne vesd meg az Úrnak fenyítését, se meg ne lankadj, ha ő dorgál téged; Mert akit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig mindent, akit fiává fogad. Ha a fenyítést elszenveditek, akkor veletek úgy bánik az Isten, mint fiaival; mert melyik fiú az, akit meg nem fenyít az apa? Ha pedig fenyítés nélkül valók vagytok, melyben mindenkinek részesültek, korcsok vagytok és nem fiak. Zsid 12: 5 – 8.

¹⁵ Az Isten hosszútűrésénél fogva, az ő igazságának megbizonyítására, a mostani időben, hogy igaz legyen Ő és megigazítsa azt, aki a Jézus hitéből való. Róm 3: 26.

Júdás a sötétség hatalma¹⁶ gravitációjában és tér-idején harminc ezüstpénzért elárulta az Isten Fiának bizonyult Jézust; ugyanakkor Péter, a hitében teljesen összeomlva, szitkozódva és gyáván tagadott. Ezért van tételesen felsorolva a mennyekből kirekesztettek közt az ebekkel egy rangsorban a gyávák is.¹⁷

A sötétség hatalma gravitációs tér-idején tehát, e világ fejedelme¹⁸ közvetlen közelségében Jézus úgy ragaszkodott mennyei Atyjához, hogy akkor, amikor az átok állapotában Isten elfordult tőle, akkor is Istenének és Atyjának hívta őt. A legnagyobb elhagyatottságában is mennyei Atyja kezébe tette a lelkét. Ez a Jézus hite!¹⁹

Bízom-e Atyámban és jobbján ülő Uramban akkor is, amikor rajtam kívül és bennem is mindent elpusztító vihar tombol? Szoktunk és tudunk hinni ilyenkor is? Ugyanúgy ápoljuk Istennel a kapcsolatot? Ugyanaz a ragaszkodás, szeretetteljes közeledés van bennünk Isten iránt, vagy akkor kiürül a templom, elnémul az imádság és az Ige olvasás?

Ki kell derülnie, hogy milyen hittel hiszek! A hitem csak a földből való kenyérig lát, vagy már lát és él az Úr szájából való Ige által? Nyilvánvalóvá kell lennie, hogy utolsó csepp vérünkig csak a földből való kenyérral akarunk-e élni vagy az örök életnek beszéde, az Istenből való Ige lesz életünk egyetlen mindenekelőtt való éltetője?

A sötétség hatalmának órájában Dániel három barátja ezt válaszolta az őket bálványimádásra kényszerítő Nebukadneccar királynak:

- „Oh Nabukodonozor! Nem szükség erre felelnünk neked. Íme, a mi Istenünk, akit mi szolgálunk, ki tud minket szabadítani az égő, tüzes kemencéből, és a te kezedből is, oh király, kiszabadít minket. De ha nem [tenn is], legyen tudodra, oh király, hogy mi a te isteneidnek nem szolgálunk, és az arany [álló]képet, amelyet felállíttatál, nem imádjuk!” Dán 3:16 – 18.

Az Úr Igéjéhez ily módon való ragaszkodásunkhoz Jézus Krisztusra van szükségünk, arra, hogy a Jézus hitéből valók legyünk!²⁰ Mennyei Atyánk nem éri be kevesebbel, mint a Jézus hite, amiről kezdettől fogva ezt mondja az Ő beszédével:

És emlékezzél meg az egész útról, amelyen hordozott téged az Úr; a te Istened immár negyven esztendeig a pusztában, hogy megsanyargasson és megpróbálgjon téged, hogy nyilvánvaló legyen, mi van a te szívedben; vajon megtartod-e az ő parancsolatait vagy nem? Megsanyargatott tehát és megéheztetett téged, azután pedig a mannat adta enned, amelyet nem ismertél, sem a te atyáid nem ismertek, hogy tudodra adja neked, hogy az ember nem csak kenyérral él, hanem mind azzal él az ember, ami az Úrnak szájából származik.” 5Mózes 8: 2 – 3. „Mert, ha csak ebben a kenyérral táplált életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk.” 1Kor 15: 19.

¹⁶ Mikor minden nap veletek voltam a templomban, a ti kezeiteket nem vetétek én reám; de ez a ti órátok, és a sötétségnek hatalma. Luk 22: 53.

¹⁷ De kinn [maradnak] az ebek és a bűbajosok, és a paráznák és a gyilkosok, és a bálványimádók és mind aki szereti és szólja a hazugságot. Jel 22:15. Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég. Én a szomjazónak adok az élet vizének forrásából ingyen. Aki győz, örökségül nyer mindent; és annak Istene leszek, és az fiam lesz nekem. A gyáváknak pedig és hitetleneknek, és utálatosoknak és gyilkosoknak, és paráznáknak és bűbajosoknak, és bálványimádóknak és minden hazugoknak, azoknak része a tűzzel és kénkövel égő tóban [lesz], ami a második halál. Jel 21: 6 – 8.

¹⁸ Nem sokat beszélek már veletek, mert jön *a világ fejedelme*: és én bennem nincsen semmije; De, hogy megtudja a világ, hogy szeretem az Atyát és úgy cselekszem, amint az én Atyám parancsolta nekem: Ján 14: 30 – 31.

¹⁹ Az Isten hosszútűrésénél fogva, az ő igazságának megbizonyítására, a mostani időben, hogy igaz legyen Ő és megigazítsa azt, aki *a Jézus hitéből való*. Róm 3: 26.

²⁰ Az Isten hosszútűrésénél fogva, az ő igazságának megbizonyítására, a mostani időben, hogy igaz legyen Ő és megigazítsa azt, aki a Jézus hitéből való. Róm 3: 26.

Ki kell tehát derülnie, hogy hitem, csak a szép szélcsendes és napsütötte időben hasznos vagy az Isten célját szolgáló viharokat is legyőző Jézus hitéből való igaz hit?

Pál apostol ilyen vihar álló hittel élte meg a Krisztusért való szenvedéseket a többszöri bebörtönzését, a többszöri megverését, a halálos veszedelmeket, melyekben gyakran került bele. A zsidóktól ötször kapott negyven bot ütést egy híján. Háromszor megvesszőzték, egyszer megkövezték, háromszor szenvedett hajótörést, éjjel-nappal hányódva a tengeren. Gyakran volt veszedelemben úton, folyókon, rablók között és népe körében. Állandó veszedelemben volt a pogányok között, a városban, a pusztában, a tengeren és a hamis testvérek között. Továbbá állandó fáradtságban és vesződésben élt, gyakori virrasztásban, éhségben és szomjúságban, gyakori böjtölésben, hidegben és mezítelenségben (2Kor 11: 23 – 27). Ő viszont mindezekben és mindezek felett Krisztust akarta megnyerni.²¹

A viharba került hajó (ország, nép, nemzet, globális birodalom), közös szenvedésben részesíti mindazokat, akik azon vannak. Mint egy nagy rosta²² egyik faltól a másikig ide-oda dobja úgy az igaz, mint a gonosz embert. Az igaz és vétkesek együtt kapják a különféle ütések, együtt fáznak, éheznek és félnek napokon át; mind ugyanazt a vihart élik meg és mégis hatalmas a különbség, mert más az Isten embere és teljesen más e világ fia.

Ez a történet arról szól, hogy miképpen lehet Isten gyermekének megmaradni a viharban, a Sátán rostájában is; nekünk nem kell Júdássá, pogánnyá és istentelenné válni. Nekünk nem kell olyan reménytelenné²³ lenni, mint az Isten nélkül lévő hitetleneknek, sőt Krisztusra nézők lehetünk! El tudjuk-e hinni, hogy Isten ezt ki tudja munkálni bennünk? Parancsunk van, hogy ezt higgyük, hisz Urunk Jézus mondja:

„Mikor betelik a pogányok ideje és lesznek jelek a napban, holdban és csillagokban; és a földön pogányok szorongása a kétség miatt, mikor a tenger és a hab zúgni fog, mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azoknak várása miatt, amik e föld kerekiségére következnek: mert az egek erősségei megrendülnek. Akkor meglátják az embernek Fiát eljönni a felhőben, hatalommal és nagy dicsőséggel. Mikor tehát ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejetekeket; mert elközelget a ti váltságatok!” Luk 21:24 – 28.

Nekünk nem kell utólag mentegetőzni, hogy *jaj mi minden csúszott ki a számon, mi mindent csináltam, amit nem gondoltam volna magamról, meg mi minden repült otthon a zárt ajtók mögött*, amikor viharossá vált a helyzet.

Isten embere, Pál nem zúgolódik, egy mondatban lezárja a vélt és valós ok okozati összefüggéseket: *nem kellett volna útnak indulni!* Ezt is csak azért, hogy emlékeztetve ébren tartsa a többi utast, hogy elhangzott a figyelmeztetést, de senki a döntéshozók közül nem hallgatott rá.

Pál nem veszi le a tekintetét Uráról és Gazdájáról, aki angyala által megígérte neki, hogy a hajó szárazra, egy szigetre fog vetődni. Így marad meg Krisztus szolgájának és bizonyágtevőjének, sőt így lesz Istentől való vigasztalója is azoknak, akiknek sorsában osztozott.

²¹ De amelyek nekem [egykor] nyereségek valának, azokat a Krisztusért kárnak ítélem. Sőt annak felette [most] is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt: akiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnek ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem. Fil 3: 7 – 8.

²² Íme a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát; De én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited: te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsed. Luk 22: 31 – 32.

²³ Nem akarom továbbá, testvéreim, hogy tudatlanságban legyetek azok felől, akik elaludtak, hogy ne szomorkodjatok, mint a többiek, akiknek nincs reménységük. 1Thesz 4: 13.

A viharban mindenki bizonyágtévő, csak nem mintegy, hogy miről és hogyan! Mindenki bizonyágot tesz arról a lélekről, aki benne lakozik. Van, akiben a bosszúállás démonja lakik, van, akiben a féltékenység és szerelemfáltás démonja, a paráznaság és kéjvágy démonja, a kapzsiság és a pénz bálványozásának démonja, másokban siket és néma démon, megint másokban a görnyedésig gúzsba kötöző démon lakik vagy az önpusztítás démonjai. Ezerféle gonosz lélek vehet az uralmába, ha nem akarod, hogy a szíved egyedül az Úr Jézus Krisztusé legyen! A viharban tehát mindenki bizonyágot tesz *arról a lélekről, ami benne van*²⁴ és bizonyágot tesz arról a hitről, amivel éli a napjait. Mindenkiről kiderül, hogy miben, illetve kiben hisz.

A viharnek tulajdonsága és sajátossága, hogy felkavarja a tengert, mindent, ami az útjába kerül, semmi nem lesz a maga helyén, irány és kontrolvesztetté lesz benne az ember. Az életünk viharjaiban sok minden felkavarodik és felszínre jön, mindaz, ami a jó időben a felszín alatt nyugodtan leülepedik, eliszaposodik. Aztán egy nap azt mondja az Úr, hogy most jöjjön egy vihar, egy mindenre kiterjedő hatalmas válság, melyben nemcsak az mutatkozik meg, hogy valójában ki is vagy, hanem minden felfedi a maga valóságos arcát.

Akkor nyilvánvalóvá lesz, hogy az a hit, amiről azt mondod, hogy az én hitem, mennyit ér, kiben és miben kapaszkodsz, reménykedsz ilyenkor. Kiderül Pál apostolról is, hogy nem amolyan szezonkeresztény, ki a napos jó időben hisz Istenben és szolgál Krisztusnak. Ugyanakkor kiderült róla még valami, az tudni illik, hogy ő életének a békés, nyugodt időszakait arra fordította, hogy felkészüljön megpróbáltatások időszakára, arra az állapotra, amikor már csak vihar lesz.

Két-három évvel ezelőtt arról prédikáltam sorozatban, hogy jó lenne kihasználni a békés időt, mert lesz vihar. Nem fogok közvélemény kutatást tartani, hogy ki hallgatott meg, de Isten nem véletlenül figyelmeztetett. Ő nem véletlenül ad mélységeket és magasságokat. Nem véletlenül rendezi úgy életünket, hogy legyenek csendesebb szakaszai, amikor nyugodtan Istenre figyelve megélhetem a hitemet, felkészülhetek, megerősödhetek arra, amit az Ige úgy jellemez, hogy *több napon át sem a napot, sem a csillagokat nem láttuk, mert folyamatosan nem kis vihar szorongatott, és az életben maradásunk felől is minden reménységünk elvétellett.* ApCsel 27: 20. Van és lesz ilyen állapot, amikor nincs e világon semmilyen viszonyítási alap, „*mert a nap elsötétedik, és a hold nem fénylik, a csillagok pedig az égről lehullanak, mert az egeknek erősségei megrendülnek*” (Máté 24: 29). Ebben a nagy kozmikus megrendülésben nincs mihez viszonyulva tájékozódni; hánykolódva sodortatik a sötétségben az életünk hajója.

Testvéreim, van olyan időszak, amikor nem látszik Isten vezetése, de még ilyenkor is vannak olyan dolgok, amiket Isten belevésett a szívünkbe és ahhoz lehet ragaszkodni. Mennyei Atyánknak sok ígérete van számunkra Krisztusban, melyek célja, hogy a válságban irányt mutassanak, amerre biztosan tovább haladhatunk. Az ígéret a csendes időszakban hangzott el, hogy a szívedben forgasd azt, mindig az emlékezetedben ápd és őrizd. Emeld fel tekinteted az ígéret Urára, mi az ő akarata most, az ő lábnyomában kavargó viharban? Kérd Szentlelket, hogy mutassa meg, juttassa eszedbe!

Pál is ezt tette, figyelt és Szentlélek eszébe juttatta az Úr neki tett ígéretét; a császár elé fog állni, a hajón pedig senki nem vész el, - mondta az Úr, mert Isten Pálnak adta mindnyájuk életét.

²⁴ De nem fogadák be őt, mivelhogy ő Jeruzsálemba megy vala. Mikor pedig ezt látták az ő tanítványai, Jakab és János, mondának: Uram, akarod-e, hogy mondjuk, hogy tűz szálljon alá az égből, és eméssze meg ezeket, mint Illyés is cselekedett? De [Jézus] megfordulván, megdorgálá őket, mondván: Nem *tudjátok minémű lélek van tibenetek*: Mert az embernek Fia nem azért jött, hogy elveszítse az emberek lelkét, hanem hogy megtartsa. Luk 9: 53 – 56.

Pál nem tartotta meg magának ezt a vigasztalást, hanem mindenkinek a tudára adta, azoknak is, akik megbilincseltek őt. Milyen különös, noha Pálon voltak a rabláncok, mégis ő volt egyedül szabad, és a foglyai azok voltak, akik magukat szabadoknak képzelték?²⁵

Testvéreim, lelketlenül, felelőtlenül, engedetlenül belemenni a viharba tiszta öngyilkosság, és sok ilyen önmagát ölő öngyilkos ember van, ki szánt szándékkal, felelőtlenül belesétál olyan helyzetekbe, amitől az Úr parancsolatára, tanácsára és szándékára hallgatva megkímélhetné magát. Mit szoktunk ilyenkor elővenni? Kit vonunk ilyenkor felelősségre?

- Uram miért? Miért engeded meg? Miért nem állítottál meg? *Uram, miért engedsz rosszul bánni ezzel a néppel?* Noha megígérted, (...) *Te nem szabadítottad meg a népedet.* 2Mózes 5: 2 és 23.

Isten nem száll be ilyenkor a *miért*-el kezdődő vitáinkba! Ő nem fog magyarázkodni, hanem hagy bennünket, míg el nem jutunk a csendes megértésig, amely így szól:

- *Csendesedjétek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten! Felmagasztaltatom a nemzetek közt, felmagasztaltatom a földön.* Zsolt 46: 11.

A vihar szükségszerűen és törvényszerűen kizárólag Istent magasztalja fel, övé a dicsőség és az igazság, miénk pedig, akik vétkeztünk ellened, orcánk pirulása! Dán 9: 7 – 8.

Lehet, hogy a vihar, amibe belekeveredtél éppen miattad történik, mert Jónáshoz hasonlóan te magad is az Úr színe előtt futsz és menekülsz.

Pál nem Jónás, mégis ugyanaz a vihar üldözte, mint Jónást! Nem értjük, ő Rómába küldetett és pontosan oda is tartott. Ugyanaz a vihar tehát mást és mást akar megtanítani, mást az engedelmesnek és megint mást az engedetlennek!

Pál nemcsak akkor figyelt az Úr vezetésére amikor felhőtlen és tiszta volt az ég, hanem akkor is, mikor napokon át sem a napot, sem a csillagokat nem lehetett látni.

Azért kell erről beszélnünk, mert bennünket is el szokott érni az a gondolkodás, hogy amikor baj van, amikor nehezebb és szűkösebb, akkor jövünk Istenhez, hátha tud Ő valamit mondani vagy tenni. Jellemző ez általában az emberre, egy-egy gyülekezetre. Amikor megerősödünk, amikor több a munka, amikor több lehetőségünk van, amikor könnyű, akkor nem jövünk Istenhez, akkor nem érdekel, hogy mit mond és mit cselekszik. Akkor amolyan köszönőviszonyban vagyunk Istennel:

- Jó napot!
- Jó napot!
- Köszönöm jól vagyok; kérlek ne haragudj, mennem kell, sietek!

Pedig ilyenkor van a legnagyobb szükségünk Istenre, hogy jó dolgunkban nehogy hiábavalóvá legyünk és elsodródjunk. Önbizalmunkban, nehogy elveszítsük az Istenbe vetett bizalmunkat és eltávolodjunk tőle. Én nem tudom, hogy ilyen helyzetekben mi a reménységük azoknak, akik így cselekednek; talán az, hogy *hátha túlélem? Jó lesz majd úgy is, hogy nem figyelek Istenre!* Ez a szezonkeresztyénység. Mikor munkaszezon van, akkor nem hiszek, akkor munka van, mikor viharszezon van akkor mindent elhiszek, olyat is, amit nem kellene, azt pedig nem hiszem el a viharban, amit éppen akkor kellene. Nem lenne-e jó ebből kigyógyulni? Én örülnék,

²⁵ Mert ma éjjel mellém állt annak az Istennek az angyala, akié vagyok, és akinek szolgállok, és ezt mondta: Ne félj, Pál, a császár elé kell állnod, és Isten ajándékba adta neked mindazokat, akik veled hajóznak. Azért bízzatok, férfiak, mert én hiszek Istennek, hogy úgy lesz, amint nekem megmondta. ApCsel 27: 23 – 25.

hogya a tavaszra, nyárra és őszre nem úgy készülénk, hogy a gyülekezetnek a tizede lesz itt, mert a nép a mezőn lesz, kipróbálja az új traktort, kombájnt vagy feleséget.²⁶

Sokkal nagyobb szükségünk van Istenre, mint ahogy gondoljuk azt. Ez a történet azért van előttünk mert ez által meg akarja értetni velünk az Isten, hogy aprócska figyelmetlenségek életveszélyt okozhatnak, mert a *figyelmetlenség* minden csak nem apró és jelentéktelen! Elég egyszer nem meghallgatni Istent a kísértőre pedig odahallgatni; a végzetes bűnbeesés megtörténik éspedig az Ádám és Éva bukása szerint! (1Mózes 3: 1 – 22; 1Kor 15:21 – 22; Róma 5: 12; 1Tim 2: 14).

Húsvétot követően Tamás a reménytelenség koromsötét örvényébe esett. Miért is? Mert hiányzott, nem volt ott a társaival az Úr napján, amikor Jézus a feltámadott megjelent közöttük. Tamás nyolc napig élt abban tudatban, hogy az Isten Messiás projektje elbukott, az Isten népének nincs több reménye, ahogy a világnak sincs. Tamás nyolc napon keresztül úgy látta, hogy a pokol és a hazugság diadalmaskodik és az előttük és utánuk járó halál.

Mond testvérem, a Tamás által látott és megtapasztalt igazság volt a valóság vagy a tíz társa által átélt valóság volt a diadalmas igazság? Áldott az Isten, hogy Jézus elment megkeresni ezt az elveszett Tamást; megtalálta és a gyülekezetbe vitte. Enged, hogy téged is megtaláljon és a gyülekezetbe vigyen; ott meglátod Krisztust!

Lehet, hogy Isten a reggeli csendességben akart valami életbevágóan fontosat mondani, de a jólétben vagy a krízisben a reggeli csendesség, majd pedig az estéli is elmaradt. Elmondta volna az Úr, hogyan kell kormányozni a hajót a viharban, de nem mondhatta el, most pedig már kormányozhatatlan a hajó.

Ekkor következik be az, hogy eldobunk mindent. Lukács annyira szemléletesen írja le a viharral való emberfeletti küszködést, ahogy egymás után szabadulnak meg a rakománytól, a különféle terhektől, még a mentőcsónak kötelét is elvágják (Apcs 27: 31 – 32). Önmaguk mentésében oda jutottak, hogy még a foglyokat is mind vízbe ölték volna (Apcs 27: 42 - 44), de akkor már semmi nem segített. Az segített volna, ha még az elindulás előtt az Istenre hallgattak volna, az ő láncokat viselő szolgáljára. De azok a csörömpölő láncok túl utálatosak, hogy meglássuk a mögéje rejtőző Krisztust és meghallgassuk őt.

Sokan beletörődtek abba, hogy az élet nem más, mint a *hátha a következő sikerül* próbálkozásainak sorozata. Testvérek, ez nem a hit. Ilyenkor nem hívők vagyunk, hanem szerencsevadász kísérletezők, öngyilkosjelölt pionírok. A „*valamelyik sikerülni fog a sok próbálkozás közül*”, nem egyéb, mint áltudományos képzelgés, amit Istennek egyetlen ígérete sem támogat, ellenkezőleg a veszedelmére figyelmeztet.

Olyan jó lenne ma meglátni, hogy vannak olyan életek, amelyek viharállóak, a próbákban nem elbuknak, hanem diadalmaskodnak azokban. Bizony van ilyen, aki próba után koronát és jutalmat kap és olyan is van, akinek a próba tüze mindenét megemészti.²⁷ Isten azt akarja, hogy a mi életünk a Páléhoz hasonló vihar és próbaálló élet legyen, hogy a próbákban

²⁶ És mindnyájan egyenlőképpen kezdék magukat mentgetni. Az első monda neki: Szántóföldet vettem, és ki kell mennem, hogy azt meglássam; kérlek téged, ments ki engem! És másik monda: Őt iga ökröt vettem, és elmegyek, hogy azokat megpróbáljam; kérlek téged, ments ki engem! A másik pedig monda: Feleséget vettem, és azért nem mehetek. Luk 14:18 – 20.

²⁷ Mert más fundamentomot senki nem vethet azon kívül, amely vettett, mely a Jézus Krisztus. Ha pedig valaki aranyat, ezüstöt, drágaköveket, fát, szénát, pozdorját épít rá erre a fundamentomra; Kinek-kinek munkája nyilván lészen: mert [ama] nap megmutatja, mivelhogy tűzben jelenik meg; és hogy kinek-kinek munkája minémű legyen, azt a tűz próbálja meg. Ha valakinek a munkája, amelyet ráépített, megmarad, jutalmát veszi. Ha valakinek a munkája megég, kárt vall. Ő maga azonban megmenekül, de úgy, mintha tűzön keresztül. 1Kor 3: 11 – 15.

diadalmaskodjunk, az út végén pedig jutalmat és babérkoszorút nyerünk. Ő meg akar tartani, jövődöt akar adni nekünk!

Ezekben az emberfeletti viharokban nemcsak félni, rettegni lehet megtanulni, hanem gyermeki bizalommal bízni is és félelmet elűző szeretettel szeretni is. Van olyan hit, ami nem engedi el az Úr kezét, bármi jöjjön is, akár jó, akár rossz, csendes napsütés vagy embert nem kímélő próba. Az Úr kezét fogva nem lesz átkozódóvá és kiégett hitehagyottá; száját nem nyitja meg, olyan, mint a bárány a megnyírója kezében, mint a mészárszéken az áldozati bárány (Ézsaiás 53). Vajon, kiké, mivé szoktunk válni a viharban, milyen rejtett arcunkat tárja fel a sátán rostája²⁸, a bárányhoz vagy a fenevadhoz leszünk hasonlóak?

Abban a tengeri viharban az is kiderünk, hogy egyedül Pál apostolnak van élő kapcsolata az Urral, rajta kívül pedig senki másnak nincs. Az Úr megláttatja vele, hogy neki, akit az Úr keze tart, felelőssége van azok felé is, akiknek a Krisztussal való kapcsolat nem adatott meg, vagy még nem adatott meg, akik Isten nélkül hánykolódnak és sodródnak a vad tengeren; még akkor is egyedül a Pál apostol a megmaradás felelőssége, ha az engedetlenek bűne miatt kerültek mindnyájan halálos veszedelembe.

Hogy lehet a krízisek viharjaiban még másokkal is törődni? Hogy lehet arra gondolni, hogy mi az én felelősségem a megtartásban és nemcsak azzal foglalkozni, hogy hogyan éljem túl a veszedelmet? Hát nem elég Pálnak a maga baja? Talán megértőek lennénk vele szembe, ha azt mondta volna ez a Pál, hogy véretek a fejetek, én előre megmondtam, lesz, ami lesz, a ti döntésetek volt, viseljétek a következményeket, az én kezem tiszta a ti véretektől! Szerintem a ma élő keresztyének közül senki nem kárhoztatta volna azt a Pált, ki így szembesítette volna a tetteikkel és annak következményeivel azokat, akik nem hallgattak rá. De cselekedhet-e így egy lelkipásztor, akit nem hallgat meg a saját gyülekezet? Megteheti-e ezt egy istenfélő édesapa és édesanya, akire nem hallgatnak saját gyermekeik, akiket szeretnek?

Pál igazsága több, mint a farizeusok és írástudók igazsága, több mint a pogányok és vámszedők igazsága, több, mint a dogmatikusan érvelő keresztyének igazsága, több, mint a szeretet nélküli keresztyének igazsága mert nem hagyja sorsára azokat, akikkel Isten őt egy hajóba ültette, hanem Krisztussal együtt őrző pásztora lesz annak a kicsiny nyájnak, kik lélekszám szerint összesen kétszázhetvenhatan voltak azon a hajón. ApCsel 27: 37.

Mindenkinél jobba tudja Pál, hogy megmenekülni és üdvözülni csak együtt lehet. Ezt erősíti meg a Zsidókhoz írt levél is, amikor így szól:

És mindezek, noha hit által jó bizonyosságot nyertek, nem kapták meg az ígéretet. Mivel Isten mi felőlünk valami jobbról gondoskodott, hogy nálunk nélkül tökéletességre ne jussanak. Zsid 11: 39 – 40.

Bizony a tökéletlenség állapotában lévő testvéreddel együtt kell tökéletességre jutnod, azaz üdvözülnöd!

Életünknek meghatározó mondata lehet az az Ige, *hogy mindazokat megőrzi az Úr, akik szeretik őt (Zsolt 145: 20), akik megőrzik az ő bizonyosságait, [és] teljes szívből keresik őt. Zsolt 119: 2.* Éppen ezét, így könyörögjünk:

„Hajtsd magadhoz a mi szívünket, hogy járjunk minden te utában, és őrizd meg a te parancsolatodat, rendeléseidet és végzésidet, amelyeket a mi atyáinknak is parancsoltál!”
1Királyok 8: 58.

²⁸ Monda pedig az Úr: Simon! Simon! íme a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát; De én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited: te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsed. Luk 22: 31 – 32.

Sokszor mondjuk másoknak, hogy az Isten őrizzen téged, noha tudjuk, hogy nem az Úr útján jár, holott ezt kellene mondanunk:

- „*Jertek menjünk fel az Úr hegyére*²⁹, *Jákób Istenének házához, hogy megtanítsa minket az Ő utaira, és mi járjunk az Ő ösvényein, mert tanítás Sionból jő, és Jeruzsálemből az Úrnak beszéde!*” Ézs 2: 3. Jer hát, járjunk az Úr útján, hogy oltalmazzon és őrizzen az Úr!

Ki őrzi tehát azt, aki nem jár az Isten útján? Nekik szoktuk mondani, hogy vigyázz magadra!

De jó meglátni ebben a történetben, hogy Isten Pálra nézve megőrzi a hajónak minden utasát. Ez a hívő ember szerepe a családjában, a gyülekezetben, a városban és országban, hogy engedelmes hitéért Isten megőrzi azokat is, akiknek nincs közük hozzá, akiknek nem adatott a hit közössége az élő Istennel, nem tudnak és nem akarnak tudomást venni Krisztusról.

Megéri hitben járni, ha ilyen mindet elpusztító viharon kell keresztüljutnunk? Úgy gondolom, hogy megéri!

Van a hívő életnek egy ilyen másokért helyt álló feladata, amikor az Isten azért tart ott, azért engedi meg, hogy élj meg velük együtt nehézségeket, viharokat mert rád nézve őket akarja megőrizni.

Mi lenne, ha például a családban nem lenne egy hívő ember? Milyen sorsra jutna az a család? Ha nem lenne valaki, aki imádkozva az Úr kezébe tudja tenni kinek-kinek az életét? Másként kérdezve, mi lett volna Szodomával, ha lett volna benne tíz igaz ember? Akkor ezt mondta volna az Úr:

- Nem veszttem el a tízért (a várost)!³⁰

Tudjuk, Szodoma elveszett, mindössze három nyomorúságos lélek menekült meg belőle, mintegy tűzön keresztül, Lót és két leánya, a várost pedig az olthatatlan lángok emésztették meg.

Testvéreim! Vajon kezdjük-e már látni a feladatunkat itt ebben a *hajóban*? Látjuk-e már, hogy nem azért kell könyörögnünk, hogy nekünk viharmentes életünk legyen, hanem azért, hogy Isten megláttassa velem, hogy adott őrhelyemen mi a feladatom. Pál felismeri a maga feladatát! Elfoglalja őrhelyét és a teljesen feje tetejére borult nagy összevisszaságban ő lesz az egyetlen látható biztos igazodási pont, az egyetlen, akivel partra lehet jutni. A depresszióból és végzetes letargiából emel ki, vigasztal, bátorít, lelkesítés buzdít. Mindez a gondviselés ajándéka, az Úr általa visel gondot a hajó összes utasáról, 276 emberről, közvetve pedig az otthon marad családtagjaikról, kikkel együtt az apostolra bízottak élete több mint ezer lélek lesz.

Jó ennek a kegyelemmel teljes Úrnak engedelmeskedni, aki az Őt szeretőkre nézve őrzi és gondviseli azokat, akik nem ismerik őt. Bizony ennyire drága, becses vagy az Isten kezében, hogy emberek százainak, ezrek élete függ tőled! Azért vagyunk a viharoktól ide-oda dobált hajóban, - annak tudatában vagyunk jelen a világon, - hogy a gonoszért nem fizetvén gonosszal, a szidaloméért pedig nem fizetve szidalommal; sőt ellenkezőleg áldást mondván, áldást örököljünk (1Pét 3:9); tudva, hogy arra hívtunk el, hogy áldás legyünk.

A hívő élet tehát nem felelőtlen élet; olyan jó lenne ma meglátni a felelősségünket! Ehhez a Jézus hitére van szükségünk. Atyámba vetett gyermeki bizalommal tudni, hogy ha az Úr útján

²⁹ Pogányok is sokan mennek, és mondják: Jertek, menjünk fel az Úr hegyére és a Jákób Istenének házához, hogy megtanítsa minket az ő utaira, és járjunk az ő ösvényein! Mert Sionból jő ki a törvény, és az Úr beszéde Jeruzsálemből. Mik 4: 2.

³⁰ És monda: Ne haragudjék kérlek az én Uram ha szólok még ez egyszer: Hátha találatnak ott tízen? És Ő monda: Nem veszttem el a tízért. 1Móz 18: 32.

járok, akkor ő a halál árnyékának völgyében is velem van, hogy megőrizzen. Istennek célja van vele és még a viharokban is az ő céljai érvényesülnek!

Innen haza menve, ha csendben végig gondoljuk az életünket, jó néhány olyan dolgot fogunk észrevenni, ami által azt látjuk, hogy Isten a viharban olyan dolgokat végzett el és végez el, amelyeket egyébként nem lehetett volna. Ő a viharban tanít és értet meg olyan dolgokat, amelyeket a békés időszakokban nem érthetnénk meg. Amúgy a viharálló hit a viharban születik és edződik viharálóvá!

Pál nem vádaskodott, hanem a helyén volt. Vigyük el ezt a mondatot, nem vádaskodni, hanem a helyemen lenni! Nem bűnbakokat keresni, hanem megállni a helyemen azok között a bűnösök között, akik az átkot és a halált hívták a saját fejükre. Nagyon egyszerű ezt a mondatot kimondani, de nagyon nehéz megélni. Nem az adott Pálnak nyugalmat, hogy a hidegben megmerevedett az úja és rá tudott mindig mutatni valakire, hogy „*te, most pedig te vagy a vétkes*”, mert ettől a vihar nem némul és nem csendesül el. Neki az Úr adott békességet, aki erős kézzel a helyén tartotta őt, önmagáért és a reá bízottak életéért. Nem vehette el békességét mások engedetlensége, mert ő Isten iránta való szeretetére nézett, amely nem benne, hanem Krisztusban van (Róm 8: 35 és 39)! Jó lenne ma az Úrtól elkérni ezt, hogy amikor engem is elér a vihar, - és mit mondja, ha már nyakig ülök benne? - hadd maradjak meg én a te szeretettedben melletted!

Atyám, hadd legyek az a gyermeked, aki felismerem a feladatomat és megmaradok a helyemen, ahová te állítottál engem. Add, hogy ne a jó időben higgyek, hanem benned, abban, hogy mindenkor te vagy az én Mindenható őrzőm és üdvözítőm! Ámen.